

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3538/2569

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.วิ.อ. มาตรา 193 ทวิ, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 225

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานพาอาวุธติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ศาลชั้นต้นลงโทษปรับ 1,000 บาท ความผิดฐานนี้จึงต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา 193 ทวิ (4) จำเลยอุทธรณ์โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้อุทธรณ์ การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ข้อนี้โดยเห็นว่าเป็นการอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ซึ่งต้องห้ามตามบทกฎหมายดังกล่าวนั้นเป็นการไม่ชอบ โจทก์ฟ้องว่าจำเลยพยายามฆ่าผู้เสียหาย แต่ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยทำร้ายร่างกายผู้เสียหายเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กาย ศาลยอมลงโทษในความผิดดังกล่าวได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคหนึ่ง แม้จำเลยจะมีได้ยกปัญหาเรื่องการกระทำโดยป้องกันหรือบันดาลโทษขึ้นต่อสู้ในคำให้การ ทำให้ศาลชั้นต้นมิได้ยกปัญหาดังกล่าวขึ้นวินิจฉัย จำเลยย่อมมีสิทธิยกเรื่องการกระทำโดยป้องกันหรือบันดาลโทษขึ้นอ้างเพื่อให้ศาลอุทธรณ์ภาค 2 วินิจฉัยได้ เพราะเป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อยตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ไม่รับวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวจึงไม่ชอบ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้อง ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 80, 91, 288, 371 ระบุชวานเหล็กของกลาง จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80, 371 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับ 1,000 บาท ฐานพยายามฆ่าผู้อื่น จำคุก 10 ปี รวมจำคุก 10 ปี และปรับ 1,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ระบุชวานเหล็กของกลาง จำเลยอุทธรณ์ โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาแก้เป็นว่า ลดโทษสำหรับความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 6 ปี 8 เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันรับฟังได้ว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง ชวานเหล็กของจำเลยของกลางคดีนี้ซึ่งมีความยาวรวมด้าม 35 เซนติเมตร ฟันถูกผู้เสียหาย 1 ครั้ง คมชวานถูกขมับด้านซ้ายของผู้เสียหาย เป็นเหตุให้ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บมีบาดแผลลึกขนาดขอบไม่เรียบที่ขมับข้างซ้ายยาว 2 เซนติเมตร บาดแผลลลอกที่เหนือใบหูซ้ายยาว 3 เซนติเมตร บาดแผลฟกช้ำที่ท้ายทอยและบาดแผลลลอกที่ศอกข้างขวา คดีมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการแรกว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ สำหรับความผิดฐานพาอาวุธติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ศาลชั้นต้นลงโทษปรับ 1,000 บาท ความผิดฐานนี้จึงต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ

อาญา มาตรา 193 ทวิ (4) แต่จำเลยอุทธรณ์โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้อุทธรณ์ การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ข้อนี้โดยเห็นว่าเป็นการอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ซึ่งต้องห้ามตามบทกฎหมายดังกล่าวนั้นเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยโดยไม่จำต้องย้อนสำนวนข้อนี้ จำเลยฎีกาว่า จำเลยมีอาชีพรับเหมาก่อสร้างเล็ก ๆ น้อย ๆ วันเกิดเหตุจำเลยไปทวงเงินจากนางเดือนภรรยาจำเลยตามที่นัดหมายไว้ โดยนำอุปกรณ์ เครื่องมือในการก่อสร้าง ได้แก่ สว่าน ลูกหมู และขวาน เก็บไว้ใต้เบาะรถจักรยานยนต์ ถือว่าจำเลยเก็บขวานไว้อย่างมิดชิด ไม่ได้เปิดเผย และมีเหตุอันสมควรในการนำขวานอันเป็นอุปกรณ์ในการทำงานก่อสร้างไปด้วย ขวานไม่ใช่อาวุธโดยสภาพ จำเลยไม่มีความผิดฐานพาอาวุธติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร เห็นว่า ลักษณะขวานของกลาง มีความยาวรวมด้าม 35 เซนติเมตร ความยาวของคมขวานประมาณ 2 นิ้วเศษ แม้จำเลยอ้างว่าขวานดังกล่าวเป็นอุปกรณ์ในการทำงานก่อสร้างของจำเลย แต่จำเลยไม่มีพยานบุคคลหรือพยานเอกสารมานำสืบสนับสนุน ประกอบกับขวานของกลางอยู่ใต้เบาะรถจักรยานยนต์ในสภาพพร้อมหยิบมาใช้ เชื่อได้ว่าจำเลยมีเจตนาจะใช้เป็นอาวุธ จึงเป็นอาวุธตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1 (5) เมื่อจำเลยใช้พาติดตัวไปในเมืองหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรจึงมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยต่อไปว่า จำเลยกระทำความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 หรือไม่ ปัญหาดังกล่าว ผู้เสียหายเบิกความว่า วันเกิดเหตุจำเลยจะมาเอาเงิน 10,000 บาทจากนางเดือน นางเดือนแจ้งว่ายังไม่มีเงิน จำเลยยืนรออยู่ที่ประตูด้านนอกอะพาร์ตเมนต์ ผู้เสียหายแจ้งจำเลยให้กลับไปก่อน จะมานั่งตรงนี้ไม่ได้เนื่องจากผู้เสียหายต้องดูแลความปลอดภัย จากนั้นจำเลยพูดทางโทรศัพท์กับบุคคลอีกคนหนึ่ง บุคคลดังกล่าวด่าทอด้วยคำหยาบคาย และจำเลยบอกว่าจะพาพวกมากระแทกผู้เสียหาย แล้วจำเลยเปิดเบาะรถจักรยานยนต์ ทำท่าจะหยิบขวานจากใต้เบาะรถจักรยานยนต์ ผู้เสียหายจึงหนีไปที่ด้านท้ายของรถจักรยานยนต์จนรถล้มลง หลังจากนั้นจำเลยจึงหยิบขวานที่อยู่ในเบาะรถจักรยานยนต์อีกครั้งหนึ่ง แล้วใช้มือจับขวานในลักษณะจามมาที่ผู้เสียหาย ผู้เสียหายใช้มือซ้ายกันขวานไว้ ทำให้ขวานถากศีรษะผู้เสียหายเป็นบาดแผลที่ศีรษะ เห็นว่า ผู้เสียหายเบิกความเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ตรงกับที่ให้การในชั้นสอบสวนในสาระสำคัญ ทั้งยังสอดคล้องกับภาพที่บันทึกไว้ในกล้องวงจรปิดที่ติดตั้งใกล้ที่เกิดเหตุ ซึ่งปรากฏเหตุการณ์ที่ผู้เสียหายกับจำเลยมีปากเสียงกัน แล้วจำเลยเปิดเบาะรถจักรยานยนต์เพื่อหยิบสิ่งของบางอย่างผู้เสียหายจึงใช้เท้าถีบที่ท้ายรถจักรยานยนต์ของจำเลย หลังจากนั้นจำเลยเปิดเบาะรถจักรยานยนต์อีกครั้งในเวลาต่อเนื่องกัน แล้วหยิบขวานออกมาฟันไปที่ผู้เสียหาย คำเบิกความของผู้เสียหายจึงมีน้ำหนักให้รับฟัง ที่จำเลยนำสืบต่อสู้ว่าขณะจำเลยจะเดินกลับผู้เสียหายเดินตามมา จำเลยเปิดเบาะรถเพื่อจะหยิบบุหรี่แต่ผู้เสียหายถีบจำเลย จนรถจักรยานยนต์ล้มลงในลักษณะนอนขวาง ขวานไหลออกมาจากตัวรถ จำเลยหยิบขวานและแจ้งผู้เสียหายไม่ให้เข้ามา แต่ผู้เสียหายพุ่งเข้ามาหาจำเลย จำเลยจึงเงื้อขวานหลบออกมาในลักษณะชูขวานขึ้นเหนือศีรษะ ไม่มีเจตนาที่จะฟันผู้เสียหายนั้น เห็นได้ว่าขัดแย้งกับภาพที่บันทึกไว้ในกล้องวงจรปิด ขอนำสืบของจำเลยไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยไม่พอใจที่ผู้เสียหายแจ้งให้จำเลยออกไปจากอะพาร์ตเมนต์ที่เกิดเหตุ จึงหยิบขวานจากใต้เบาะรถจักรยานยนต์ของจำเลยออกมา ผู้เสียหายพุ่งไปหาจำเลยเพื่อยื้อแย่งขวานและใช้มือกันไม่ให้จำเลยใช้ขวานฟันผู้เสียหาย เมื่อพิจารณาภาพถ่ายขวานของกลาง เห็นได้ว่าขวานของกลางมีความยาวของคมขวานประมาณ 2 นิ้วเศษ เป็นขวาน

ขนาดเล็กเฉพาะความยาวของขวานรวมทั้งด้ามมีความยาว 35 เซนติเมตร หรือ 14 นิ้ว และมีสภาพเก่า แม้จำเลยใช้ขวานเป็นอาวุธฟันทำร้ายผู้เสียหาย แต่จำเลยกับผู้เสียหายไม่รู้จักหรือมีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อน สาเหตุของการทำร้ายเป็นเพราะจำเลยไม่พอใจที่ผู้เสียหายไม่ยอมให้จำเลยรอกิริยาจำเลยที่หน้าอะพาร์ตเมนต์ ซึ่งมีไข้เรื่องร้ายแรง ประกอบกับผู้เสียหายมีบาดแผลฉีกขาดขอบไม่เรียบที่ขมับข้างซ้ายยาว 2 เซนติเมตร บาดแผลถลอกที่เหนือใบหูซ้ายยาว 3 เซนติเมตร บาดแผลฟกช้ำที่ท้ายทอยและบาดแผลถลอกที่ศอกข้างขวาบาดแผลของผู้เสียหายใช้เวลารักษาประมาณ 7 วัน ซึ่งไม่ถือว่าเป็นบาดแผลฉกรรจ์ แสดงว่าจำเลยมิได้ใช้ขวานฟันผู้เสียหายโดยแรง ดังนี้ จำเลยมีเพียงเจตนาทำร้ายร่างกายผู้เสียหายเท่านั้น ไม่ใช่เจตนาฆ่า คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า จำเลยพยายามฆ่าผู้เสียหาย แต่ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยทำร้ายร่างกายผู้เสียหายเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กาย ศาลย่อมลงโทษจำเลยในความผิดฐานดังกล่าวได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคหนึ่ง ไม่เป็นการพิพากษาเกินกว่าคำฟ้อง ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยต่อไปว่า การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ไม่รับวินิจฉัยปัญหาที่จำเลยอุทธรณ์ว่าการกระทำของจำเลยเป็นการกระทำโดยป้องกันหรือบันดาลโทสะนั้นชอบหรือไม่ เห็นว่า การพิจารณาคดีอาญาเป็นการพิจารณาให้ได้ความจริงเพื่อพิพากษาลงโทษ หรือยกฟ้อง หรือวินิจฉัยว่ามีเหตุยกเว้นโทษ หรือลดหย่อนผ่อนโทษให้จำเลยหรือไม่ อย่างไร การพิจารณาคดีในศาลชั้นต้น แม้จำเลยจะให้การรับสารภาพหรือปฏิเสธ หากมีกรณีที่ศาลพิจารณาได้ความจริงในทางใด ศาลก็มีอำนาจยกบทกฎหมายที่ต้องด้วยกรณีนั้นขึ้นปรับแก้ข้อเท็จจริงที่พิจารณาได้ความนั้นได้ หากศาลมิได้ยกข้อกฎหมายข้อใดขึ้นปรับแก้ข้อเท็จจริงเรื่องใดซึ่งจำเลยเห็นว่าควรที่ศาลสูงจะได้พิจารณาวินิจฉัยเพราะอาจจะเป็นคุณแก่ตน จำเลยย่อมมีสิทธิยกขึ้นอุทธรณ์หรือฎีกาได้ คดีนี้แม้จำเลยจะมีได้ยกปัญหาเรื่องการกระทำโดยป้องกันหรือบันดาลโทสะขึ้นต่อสู้ในคำให้การที่ศาลชั้นต้นหรือที่จำเลยยื่น ทำให้ศาลชั้นต้นมิได้ยกปัญหาดังกล่าวขึ้นวินิจฉัย ต่อมาเมื่อการพิจารณาขึ้นสู่ศาลชั้นอุทธรณ์ จำเลยย่อมมีสิทธิยกเรื่องการกระทำโดยป้องกันหรือบันดาลโทสะขึ้นอ้างเพื่อให้ศาลอุทธรณ์ภาค 2 วินิจฉัยได้ โดยเฉพาะเมื่อคู่ความได้นำสืบพยานหลักฐานจนสิ้นกระแสความแล้ว เพราะย่อมเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 ด้วย การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ไม่รับวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวให้จำเลยจึงไม่ชอบ และเมื่อจำเลยได้ฎีกาปัญหานี้มาด้วยแล้ว จึงเห็นสมควรวินิจฉัยไปเสียทีเดียวโดยไม่จำต้องย้อนสำนวน ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยต่อไปว่า การที่จำเลยทำร้ายผู้เสียหายเป็นการกระทำโดยป้องกันหรือบันดาลโทสะหรือไม่ เห็นว่า ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยไม่พอใจที่ผู้เสียหายแจ้งให้จำเลยออกไปจากอะพาร์ตเมนต์ที่เกิดเหตุ จำเลยเปิดเบาะรถจักรยานยนต์เพื่อหยิบขวานออกมา การที่ผู้เสียหายใช้เท้าถีบรถจักรยานยนต์ของจำเลยเพื่อมิให้จำเลยหยิบขวานออกมา และการที่ผู้เสียหายพุ่งเข้าไปหาจำเลยโดยใช้แขนกันขวานไว้ ก็เพื่อมิให้จำเลยใช้ขวานฟันผู้เสียหายได้ถนัด การกระทำของผู้เสียหายไม่เป็นการข่มเหงรังแกจำเลย หรือมีเจตนาทำร้ายจำเลย ไม่เป็นการประทุษร้ายจำเลยอันเป็นการละเมิดต่อกฎหมายและเป็นภัยอันตรายที่ใกล้จะถึงอันจะทำให้จำเลยมีสิทธิป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งการกระทำของผู้เสียหายไม่เป็นการข่มเหงจำเลยอย่างร้ายแรงด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรมอันจะทำให้จำเลยอ้างเหตุบันดาลโทสะได้ การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นการกระทำเพื่อป้องกัน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 68 หรือบันดาลโทสะ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 72 ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 จำคุก 6 เดือน
ยกฟ้องความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2.

องค์คณะ

ชนากานต์ อีร์เวชพลกุล · พงษ์เดช วานิชกิตติกุล · สุรพงษ์ ชิดเชื้อ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3538/2569>